

Η Γαλλίδα δασκάλα

Ντίνος Γιώτης
Η Γαλλίδα δασκάλα
Ψυχογιός, 2013

Μέσα στην πλημμυρίδα των βιβλίων της εύπεπτης "ροζ λογοτεχνίας" με τις χιλιάδες πωλήσεις, να ένα καλό ελληνικό βιβλίο. Συγκρινόμενο βέβαια με το σχεδόν ομότιτλο "**Η δασκάλα των Γαλλικών**" του Πολωνού Άντονι Λιμπέρα, το τοποθετώ αξιολογικά αρκετά πιο κάτω, αν και ίσως η σύγκριση στην περίπτωση αυτή δεν ενδείκνυται, μια και η σχέση των δυο βιβλίων εξαντλείται στον τίτλο και στον έρωτα του νεαρού προς τη δασκάλα, θέμα όχι και τόσο σπάνιο. Η περιέργεια για την πιθανή σχέση των δύο βιβλίων, καθώς και η ευμενής κριτική του **Βιβλιοκαφέ** με ώθησε στην αναζήτηση και στην ανάγνωση του βιβλίου του Γιώτη. Και δεν με απογοήτευσε.

Το θέμα δεν θα το έλεγα πρωτότυπο. Αλλά, όπως συχνά συμβαίνει, στη λογοτεχνία δεν έχει τόση σημασία το "τι" αλλά το "πώς". Ένας μεσήλικας, επιμελητής εκδόσεων, ενώ την επομένη θα έφευγε για το ετήσιο ταξίδι του στο Σαν Φρανσίσκο, όπου ζούσε ο γιος του, παίρνει ένα δέμα, όπου μέσα βρίσκεται ένα παλιό, σκουριασμένο πιστόλι. Αναβάλλει το ταξίδι του και αντί για την Αμερική, παίρνει το δρόμο για το γενέθλιο τόπο, που είναι ταυτόχρονα κι ένα ταξίδι στο παρελθόν, στα χρόνια της παιδικής του ηλικίας και στα γεγονότα που τον σημάδεψαν για πάντα. Προχωρεί και θυμάται. Θυμάται τους τρεις αχώριστους φίλους του, τα μακριά, αργόσυρτα καλοκαίρια, το ελεύθερο τριγύρισμά τους στη φύση, το σκαρφάλωμα στα δέντρα, το δεντρόσπιτο που στα μάτια τους γινόταν διαστημόπλοιο που τους ταξίδευε "στη χώρα της φαντασίας, μακριά από τη μιζέρια της ζωής μας", το κολύμπι στο ποτάμι. Θυμάται πάνω απ' όλα τη Μπριζίτ, τη Γαλλίδα δασκάλα, που ο πλούσιος γαιοκτήμονας Παπάζογλου προσλάμβανε τα καλοκαίρια για να κάνει μαθήματα στο γιο του. Μια νεαρή, πανέμορφη κοπέλα, με την οποία οι πάντες ήταν ερωτευμένοι και φυσικά και ο αφηγητής, ο μικρός τότε Άγης.

Φτάνει τελικά στην επαρχιακή πόλη, εκεί που γνώρισε για πρώτη φορά τον έρωτα, και που μαζί με το δραματικό του τέλος τέλειωσε και η παιδική του ηλικία. Όμως τίποτα δεν είναι πια όπως τότε, ή τουλάχιστον όπως το είχε διαφυλάξει στη μνήμη του. "Φτάσαμε στη μυστική λιμνούλα από το μονοπάτι όπου είχα δει πριν από πολλά χρόνια να εμφανίζεται η

μαγική οπτασία της Μπριζίτ. Αυτό που αντίκρισα με έκανε να συνειδητοποιήσω πως όλα περνάνε ανεπιστρεπτί. Καμία από τις εικόνες που είχα φυλάξει ως πολύτιμο θησαυρό μέσα στη μνήμη μου δεν υπήρχε πια. Εκεί όπου κάποτε τα πυκνά φυλλώματα των δέντρων και τα αναρριχητικά φυτά σχημάτιζαν τον καταπράσινο θόλο τώρα κρέμονταν ξεραμένα κλαδιά, όπως τα φίδια στο κεφάλι της Μέδουσας. Εκεί όπου βρισκόταν η κόκκινη αντλία τώρα είχε απομείνει ένας σκουριασμένος σωλήνας. Εκεί όπου έτρεχε το νερό μέσα στο υγρό αυλάκι τώρα πήρχε μια κοίτη με στεγνή άμμο. Εκεί όπου ήταν η εξωτική λίμνη τώρα βρισκόταν ένας ξεραμένος λάκκος, όπου φύτρωναν αγριόχορτα και βάτα. Εκεί όπου στεκόμουν παιδί, έκπληκτο μπουστά στο κάλλος της ζωής, τώρα ένας γέρος έσερνε τα βήματά του προς το θάνατο" .

Είναι ένα βιβλίο που ενώ το απολαμβάνεις διαβάζοντάς το, η ταύτιση με τις σκέψεις και τα συναισθήματα του συγγραφέα σε κάνει να μελαγχολείς, προπάντων αν δεν βρίσκεσαι πια στην πρώτη νεότητα! "Αναρωτήθηκα γιατί να μην εξακολουθεί να υπάρχει για πάντα εκείνος ο φυσικός μηχανισμός που διέστελλε το χρόνο όταν ήμαστε παιδιά, όταν όλα μας φαίνονταν αιώνια και η ενηλικίωση ήταν κάτι που δεν θα ερχόταν ποτέ. Η ενηλικίωση-όπως πιστεύαμε- αφορούσε μόνο τις προηγούμενες γενιές, που κύρτωναν μπροστά στα παιδικά μας μάτια κάτω από το βάρος του χρόνου και τους λυπόμαστε επειδή εμείς δε θα γινόμαστε ποτέ σαν αυτούς".